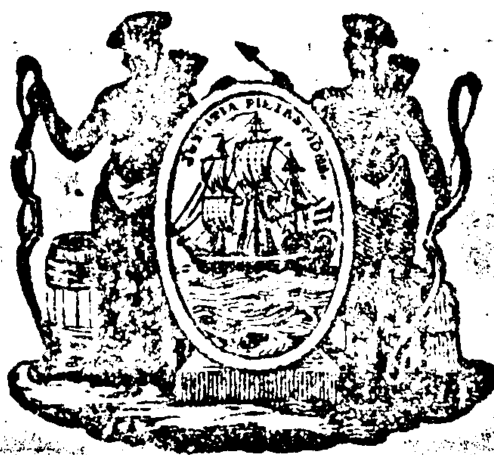
Ao. 1858. No. 39.
Donderdag 1 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
26 Maart. Van het slavenkind *Julius*, geboren in 1855, moedersnaam *Amarantha*, toebehoorende aan Alexander Harris (nu boedel.

Voor den Gouvernements-Secretaris,
De Hoofd Kommies,
J. E. WESENHAGEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
29 Maart. Van het slavenkind *Albert*, geboren in 1857; moedersnaam *Christina*, aankomende J. A. de Vries.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede Afkondiging.

Uitgaande Regten.

De Administrateur van Financien brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen waarnaar de UITGAANDE REGTEN zullen geheven worden der gedurende het *tweede kwartaal* dezes jaars dezer kolonie uit te voeren navolgende Producten, zijn bepaald als: van

Arrowroot en *Gomma*	op ƒ 25,00	per 100 pond.
Banannen	» » — 40	» bos.
Confituren	» » 2,00	» stoop.
Huiden	» » 13,00	» 100 pond.
Kakao	» » 33,00	» 100 »
Katoen (*schoone*)	» » 34,00	» 100 »
Katoen (*vuile*)	» » 17,00	» 100 »
Koffij (*heele*)	» » 28,50	» 100 »
Koffij (*gebroken*)	» » 14,25	» 100 »
Koorn (*gepeld* in vat.)	» » 10,00	» 100 »
Koorn (*ongepeld*)	» » 6,00	» 600 spier.
Kwassiehout	» » 1,00	» 100 pond.
Melassie	» » 25,00	» 100 gallon de gallon berekend op 6 Am. pinten.
Oranjeschillen	» » 10,00	» 100 pond.
Patattes	» » 1,00	» 100 »
Pindaas	» » 4,00	» 100 »
Rijst	» » 12,00	» 100 »
Rijst (*ongepeld* of *in de bast*)	» » 6,00	» 100 »
Rum en *Dram* ter sterkte van 20 graden *hygrometer* en daarboven	op ƒ 125,00	per 100 gall.
en ter sterkte beneden de 20 graden *hygrometer*	» » 40,00	de gall. berekend op 6 Amst. p.
Suiker	» » 10,30	» 100 pond
Toncaboonen	» » 50,00	» 100 »
Vischlijm	» » 25,00	» 100 »

Amsterdamsch gewigt en maat.

Van alle voortbrengselen dezer Kolonie in deze prijsregeling niet opgenomen, zal bij den Uitvoer het regt worden geheven, volgens eene alsdan te bepalen billijke waarde, met uitzondering van *Houtwaren*, welke *vrij* zijn van Uitgaande Regten.

Paramaribo, den 29 Maart 1858.

De Administrateur van Financien voornoemd,
A. DE MAN.

Transport.

[4440] Den 30 Maart 1858. J. F. Fa vereij, Vendumeester aan G. J. Volkers voor den minderjarigen Jacobus Richard Wolker, van het Huis en Erf N. W. La. E No. 181, O. W. La. D No. 732*b* en het Erf N. W. La. E No. 177, O. W. La. D No. 870.

Paramaribo, den 31 Maart 1858.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Schutterij van Paramaribo.

De *Commissie van Dolcantie* zal op Donderdag den 8sten April e. k. des morgens ten 9 ure, in het lokaal boven de Hoofdwacht van de Schutterij, bijeenkomen, ten einde te beslissen op zoodanige bezwaren over Contributie voor de Schutterij, als behoudens art. 24 en volgende van het Reglement voor de Schutterij van *Paramaribo* (G. B. 1835 No. 14) aan hare kennisneming mogten onderworpen worden.

Paramaribo, den 29 Maart 1858.

De President der Commissie voornoemd,
J. B. EVERTZ.

(4442) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 2den April 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Den verlaten grond **Monplaisir**, gelegen aan het pad van *Wanica*, divisie *Para*.

Den verlaten grond **Kweeklust**.

Den verlaten grond **Zwitserland**, beiden gelegen in de divisie *Para*, en waarvan de Eigenaren onbekend zijn.

Paramaribo, den 31 Maart 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

NIEUWSTIJDINGEN.

Nederlanden.

Van boord van Zr. Ms. fregat *de Admiraal van Wassenaar* wordt aan de *Utrechtsche Courant* uit den Piraeus van den 11den Februarij geschreven:

»Den 15den Januarij de reede van Toulon verlaten hebbende, liepen wij den volgenden dag de haven van Mahon binnen, waar het fregat de *Ruijter* nog niet aangekomen was; na tot den 20sten vruchteloos er op gewacht te hebben, vervolgden wij onze reis naar Malta, waar wij den 23sten Januarij arriveerden. Den 26sten stoomden wij verder en kwamen, na een loods te Milo gehaald te hebben, den 2den Februarij in den Piraeus ten anker. Wij vonden er drie Fransche oorlogsschepen, twee Oostenrijksche en een Engelsch; later kwamen er nog een Russisch, een Turksch en een Engelsch oorlogsstoomschip; de meesten waren hier gekomen, om de feesten bij te wonen, die den 6den Februarij (25 Januarij Grieksche tijdrekening) een aanvang namen. Den 5den Februarij werd het etat-major aan den koning en de koningin van Griekenland voorgesteld. Door eene ongesteldheid van den koning was er verandering in de plaats der feestviering gebragt, zoodat die, in plaats van te Napoli de Romani, waar alles er voor in gereedheid gebragt was, te Athene zelve plaats heeft gehad. Men had de eerstgenoemde plaats gekozen, omdat koning Otto daar het eerst aan wal was gestapt. De feestviering werd geopend met het zingen van een *Te Deum*, in de groote kerk. HH. MM., het geheele hof, de ministers, ambassadeurs, enz., enz. waren er tegenwoordig; de koning en koningin waren in het nationaal costuum gekleed. Z. M. droeg een rijk met zilver geborduurd zijden vest en den witten geplooiden rok; de koningin droeg een vest van met goud doorwerkt rood fluweel en had de roode muts, fes genaamd, op het hoofd. De geheele geestelijkheid, in prachtig misgewaad, adsisteerde bij het *Te Deum*. Na afloop, verlieten de koning en koningin, onder het gejuich der aanwezigen, de kerk, buiten welke zij door eene juichende volksmenigte werden opgewacht. De straten waren met groen versierd en aan weerszijden stonden troepen geschaard. Des avonds was er een groot bal aan het hof, op hetwelk ook alle officieren der vreemde schepen genoodigd waren. Ofschoon de balzaal in het nieuw gebouwde

paleis vrij groot is, was ze nu toch wat klein voor de menigte menschen; het was zeer aardig om de verschillende nationale costumes te zien; het is wel jammer dat men meer en meer er van begint af te wijken en de Fransche kleederdragt aanneemt. Het bal, dat zeer geanimeerd was, duurde tot 4 uur des morgens; het werd geopend door de koningin met prins Adalbert van Beijeren, die thans te Athene is, ook, zoo men zegt, om de troonopvolging te regelen. Er zijn hier thans ook een buitengewoon afgezant van Rusland en een van Oostenrijk. Des avonds was de stad algemeen geïllumineerd; langs de geheele hoofdstraat had men kolommen geplaatst; op ieder derzelve stond het met lauwerkransen versierde afbeeldsel van één der helden uit den bevrijdingsoorlog. Den volgenden dag had er een volksmaaltijd plaats; verscheidene honderde menschen werden op een der pleinen onthaald op schapenvleesch met brood en wijn. HH. MM. kwamen hun een bezoek brengen, bij welke gelegenheid de eerewijn werd aangeboden en zij geluk gewenscht werden door een' 100jarigen Griek. Des namiddags was er diner ten hove, waarop ook alle commandanten der vreemde oorlogschepen genoodigd waren; des avonds hadden er verscheidene bals plaats, waar het volk zich vermaakte, terwijl de stad weder geïllumineerd was. Er zullen nog twee bals ten hove gegeven worden, de Turksche en Russische ambassadeurs geven ook een feest, zoo mede de stad een groot bal op het stadhuis. Tusschen al die drukte door bezoek ik de oudheden, die hier aanwezig zijn; men staat verbaasd over de massa's marmer, waaruit de kolommen der verschillende tempels bestaan; alles is echter door verwoesting en plundering in een' staat gebragt, die slechts een gering denkbeeld geven kan van hetgeen het vroeger geweest moet zijn. Athene zelf is eene nog in aanbouw zijnde stad, wier bestrating en verlichting zeer te wenschen overlaten. Ons plan is, om den 16n. dezer den Piraeus te verlaten, een paar dagen te Salamis schietoefeningen te houden; daarna onzen loods naar Milo terug te brengen en naar Malta te stevenen, om er de victualie, die wij krijgen moeten, af te wachten; doch van daag of morgen komt de boot van Triëst en brengt misschien andere orders."

Frankrijk.

Onder de proefnemingen te Parijs, in tegenwoordigheid van vele kenners en liefhebbers, door den Amerikaan Rarey gedaan, tot bedwinging van de ontembaarste paarden, noemt men er ook eene welke de algemeene bewondering heeft opgewekt. Twee kostbare paarden, bestemd om voor een phaëton gespannen te worden, bevonden zich sedert eenigen tijd in de keizerlijke stallen en alle pogingen om deze wilde dieren te dresseren, waren vruchteloos gebleven. Te vergeefs had een als hoogst bekwaam erkend pikeur al het mogelijke daaraan gedaan. Wel was hij er in geslaagd de paarden in de manege voor een rijtuig te spannen, doch hij durfde zich niet daar buiten met hen wagen. De heer Rarey bezigtigde deze schoone paarden; hij paste zijne methode op hen toe en hunne wilde en onstuimige gang veranderde terstond in regelmatige en bevallige bewegingen. Als door een tooverslag gedwee geworden, zag men hen eenige uren later voor een rijtuig gespannen en door den heer Rarey gemend, rustig door het bosch van Boulogne loopen.

— Men verwacht de uitgave van een belangrijk werk, het boek van Abd el-Kader. Voor twee jaren zond de Emir aan de keizerlijke bibliotheek te Parijs een Arabisch handschrift, hetwelk zijne beschouwingen over de wijsbegeerte, godsdienst en geschiedenis bevat. Dit werk, door den orientalist, den heer Gustave Dugat, in het Fransch overgezet, zal weldra in het licht verschijnen.

Turkije.

Een voorbeeldeloos guur weder heeft Turkije geteisterd. Een brief uit Konstantinopel, dd. 3 Febr., deelt daaromtrent de volgende bijzonderheden mede:

„Men kan zich geen denkbeeld vormen hoe eene stad als Konstantinopel, door eene maand storm en koude, tot zulke uitersten gebragt kan worden, als slechts eene belegerde stad zulks zou kunnen ondervinden. Wij zijn letterlijk ingesloten geworden gedurende eene maand, en wel bepaaldelijk gedurende de laatste dagen door de sneeuw en de wolven, en het zoude inderdaad moeijelijk wezen, om u eene beschrijving te geven tot welken trap de ellende hier is geklommen. Zoowel over dag als des nachts viel de sneeuw in zulk een overvloed, dat men de straten niet dan langs kleine paden kon passeren, terwijl de sneeuw aan weerszijden vijf of zes voeten hoog lag. In de minder bezochte streken buiten de stad en op de algemeene wandelplaatsen was de sneeuw ter hoogte van twee metres opgehoopt. Hier was geen spoor van weg te vinden en de bergkloven, die zoo menigvuldig in de omstreken van Konstantinopel zijn, waren volgesneeuwd en gelijk met den weg geworden. De koude was onverdragelijk, en het laat zich begrijpen hoevele arme lieden, die door hunne broodwinning gedwongen waren, om zich op reis te begeven, door jagtsneeuw overvallen en er onder bezweken zijn. Niet alleen menschen en paarden; maar zelfs geheele kudden schapen zijn van koude omgekomen. Ook in de stad hoort men van dusdanige ongelukken, en de hospitalen zijn opgepropt met ongelukkigen, wier voeten bevroren zijn. Als of men niet genoeg had aan deze ramp, is een ander vijand haar nog komen vergrooten. De wolven zijn namelijk uit het gebergte afgedaald en maken tot voor de poorten der stad strooptogten. Vele ongelukkigen zijn door deze wilde dieren aangevallen en verscheurd; ik spreek hier nog niet van de slagtoffers, wier beenderen in de omstreken van Konstantinopel en zijne voorsteden gevonden zijn; doch op het platte land zijn de ongelukken onnoemelijk. De stoutheid dezer uitgehongerde wolven is zoo ver gegaan, dat zij op het groote plein nabij de artillerie-kazerne een paard hebben verwurgd en verslonden, hetwelk voor een koffijhuis op naauwelijks twee honderd pas afstand van Pera stond; te Scutari is eene arme vrouw hun slagtoffer geworden, digt bij eene hoofdwacht.

Te midden van de kwellingen, door eene ongehoorde strengheid der koude veroorzaakt, was het onmogelijk om iets tegen deze woeste dieren uit te rigten; men kan zich hiervan een denkbeeld vormen als ik u zeg, dat de sneeuw, in sommige dorpen van den Bosporus zulk eene hoogte bereikte, dat de bewoners niet in hunne woningen konden komen, dan door de vensters. Te Scutari lag de sneeuw zoo hoog, dat een inwoner der voorstad een gang er onder doorgroef om in zijn huis te komen. Verder maken de dagbladen ook melding van aanzienlijke verliezen van schepen, die in de Zwarte Zee en in de Zee van Marmora hebben plaats gehad. Het is onnoodig te zeggen, dat gedurende dezen staat van zaken, de schouwburg, de publieke bals, de kantoren, enz., allen gesloten waren. Op dit oogenblik heeft de ellende der lagere volksklasse den hoogsten trap bereikt, want doordien de wegen onbegaanbaar zijn, konden de levensbehoeften niet naar Konstantinopel gebragt worden, en gedurende den sneeuwstorm hebben armen zich het genot van vuur zelfs om hun eten te koken moeten ontzeggen. De oke steenkolen, (een oke is twee en een half pond) is gestegen van 5 tot 10 piasters, hetwelk gelijk staat met een franc het pond, en eindelijk konde men zelfs niets meer, tegen welken prijs het ook zij, bekomen. Deze buitengewone duurte heeft de arme bevolking tegen de verkoopers, die op zulk eene onwaardige wijze op de publieke ellende speculeerden, opgeruid, want de steenkolen, die door hen in goedkoopere tijden gekocht waren, hadden hun slechts den gewonen prijs gekost en hieruit zijn bloedige vechtpartijen ontstaan, waarvan eenige dezer kooplieden het slagtoffer geweest zijn. De andere levensbehoeften zijn insgelijks tot den hoogsten prijs gestegen; een kilo slecht ossenvleesch kost twee en een half fr.; het brood is ook zeer duur en aan groenten behoeft men niet te denken. Maar hoe de prijs der eetwaren ook zij, kan het den armen niet baten, die toch geen vuur hebben om ze te koken.

Dr. Willem Egeling.

In het jongste nommer van den *Volksvriend* leest men een artikel aan de herdenking gewijd van den op 12 Januarij jl. overleden dr. Willem Egeling, den oprigter der Ned. Vereeniging *tot afschaffing van den sterken drank.* Dat verlies wordt als gevoelig voorgedragen voor de gansche maatschappij; dr. Egeling was toch een man, zoo regtschapen, zoo edel en menschlievend, dat zijne aardsche loopbaan gekenschetst werd door het stichten van veels goeds, dat hij zich in zijn onverzwakt voorwaarts streven noch door de moeijelijkheid van zijne taak, noch door teleurstelling, die vaak het deel was van zijn pogen, noch door zijdelingsche of regtstreeksche aanvallen van spotternij en bekrompenheid, liet ontmoedigen. Willem Egeling was de oudste zoon van een' waardigen vader, wiens beeld hij in menig opzigt droeg en wiens naam met den zijnen in Nederland in eere zal blijven. Opregtheid, naauwgezette ijver en volharding zelfs bij de grootste zwarigheden waren de hoofdtrekken van zijn karakter, en paarden zich aan een helder oordeel, eene vurige geestdrift voor al wat hem als goed en nuttig trof. Grondige studie stelde hem in de gelegenheid eene zaak, die hij zich als goed voorstelde, met alle kracht te bevorderen, doch daarom zag hij niet laag neder op andere begrippen. Waar hij tijd en rust en voordeel veil had voor wat hij nastreefde, was het hem altijd om de zaak zelve te doen, toonde hij de meeste nederigheid, wars zijnde zich vooraan te

plaatsen. Doch hij wist er ook niet van zijne overtuiging te plooijen; met vastheid stond hij op hetgeen deze hem ingaf; en zoo deed hij ook ten opzigte der inrigting, welke hem vooral het leven te danken heeft; hij riep een zestal mannen te Leyden te zamen en overreedde hen van de dringende noodzakelijkheid om handen aan het werk te slaan; hij deed het door in een geschrift velen de oogen te openen voor den ontzettenden omvang en de verwoestende gevolgen van het toenemend drankgebruik; hij deed het door de oprigting der Nederlandsche Vereeniging, die uit kleine beginselen voortkwam en aan wier hoofd hij vele jaren stond; hij deed het door de uitgave van het eerste tractaatje, waarin hij met kracht van redenen het belang der zaak ontwikkelde; hij deed het door vrijwillig, toen de Vereeniging zich langs hoe meer uitbreidde, afstand te doen van de betrekking van voorzitter omdat hij meende haar als secretaris meer te kunnen dienen en zich met al het daaraan verbonden werk te belasten, dat van jaar tot jaar toenam; hij deed het door de *Volksvriend* in het leven te roepen, waarvan hij de redactie op zich nam en waaraan hij zooveel zorg heeft besteed; hij deed het door de laatste jaren van zijn nuttig leven, toen hij mede om harent wil zijne praktijk had nedergelegd, bijna onverdeeld aan deze zaak te wijden, die hem zoo na aan het hart lag, omdat hij philantroop was in den echten zin des woords. Teregt besluit de *Volksvriend*, na vermelding van deze en andere trekken, met de woorden: Voorwaar Egeling heeft onder ons niet te vergeefs geleefd.

Gevoelens van de Engelsche Dagbladen over Lord Palmerston en het nieuwe Ministerie.

De *Morning Herald* en de *Chronicle*, de twee voornaamste organen der conservatieve partij, schijnen in twee artikelen — wel is waar geschreven vóór dat het ministerie reeds gevormd was, doch altijd toch op een oogenblik, dat men met de weigering van verscheidene staatslieden om daarin plaats te nemen, bekend was — de weinige kracht die een zuiver ministerie Derby heeft, zelve wel ingezien te hebben. Zij trachten die zwakheden echter zooveel mogelijk te verbergen. De *Daily News* wenscht het nieuwe kabinet al het goeds tot — na het Paaschfeest. Zij hoopt dat tegen dien tijd de liberale partij zich sterk genoeg zal gemaakt hebben, om aan de toevallige tusschenregering een einde te maken (zekerlijk onder lord John Russel). De *Morning Advertiser* hoopt dat lord Palmerston, verbeterd en gelouterd, weldra weer op het kussen moge komen, terwijl de *Times* met het ministerie Derby half en half den draak steekt. »Hij is", zoo zegt dat blad, inderdaad een gelukskind. Milner Gibson is het, die tegen zijn' wil, de conservative partij op de ministerbank plaatst; dezelfde Gibson die Napoleon III zoo zeer haat, speelt Disraeli, die er zich op beroemt het eerst de vriendschappelijke betrekkingen met Napoleon aangeknoopt te hebben, eene portefeuille in de hand; dezelfde Gibson, die de beschermer aller uitgewekenen is, verheft denzelfden Derby, een der voornaamste leden der gehate aristocratie, tot premier. Dàt is klaarblijkelijk geluk, en lord Derby heeft niets er toe bijgedragen om het te verdienen.

De *Times* laat evenwel niet na een weinig verder te zeggen, dat de heer Gibson ongetwijfeld de zwakke zijde der regering heeft getroffen, en het schijnt bijna ongeloofelijk dat lord Palmerston in het Parlement verscheen, zonder de bekende dépêche van graaf Walewski vooraf beantwoord te hebben. » Dat echter voor deze nalatigheid van dien staatsman" dus laat het blad volgen, » het land een halfjaar lang gestraft moet worden met het bestuur van lord Derby, dit is iets, waarvan wij de noodzakelijkheid maar niet kunnen begrijpen. Men zegt dat, hoe slechter eene regering is, er zooveel te meer uitzigt bestaat op eene wezenlijk goede, en dat men niets zoo zeer te vreezen heeft, als eene middelmatige regering. Doch wij zijn geen aanhangers van zulk eene transcendentale politiek. Eene regering, die zeer slecht is, is er ons daarom niets te liever om, en uit dien hoofde achten wij het een zwaar verlies, het roer des staats een' zekeren tijd aan lord Derby toevertrouwd te zien."

In een tweede hoofdartikel somt de *Times* het goede op, dat onder de regering van lord Palmerston tot stand gebragt is. De voornaamste grief, die het blad tegen dien staatsman heeft, bestaat daarin dat hij, tot het toppunt zijner magt geraakt, vele ambten aan onwaardigen schonk. Dit, en vooral zijne verbroedering met lord Clanricade, zegt het, heeft veel nadeel toegebragt aan zijne populariteit en meer dan alles zijne regering doen vallen.

De *Morning Post* vindt de aftreding van lord Palmerston even onverwacht als bedroevend voor Engeland. De meest populaire minister — zegt dit blad — dien Engeland na Pitt gehad heeft, valt plotseling als het offer van den onverstandigen luim eener zekere partij. Wij willen ditmaal aan de meerderheid geen beredeneerd plan toeschrijven; maar het is toch al weder de toevallige vereeniging van verspreide atomen, welke men sedert de debatten over de Chinesche aangelegenheden kent. Toen vereenigden zich de atomen, om lord Palmerston te gispen, dewijl hij Engelands eer tegen de onschuldige Chinezen handhaafde en nu ontmoeten zij elkander weder in het gispen der regering, omdat zij tot handhaving der nationale eer, eene leemte in onze wetgeving wil aanvullen en eenige belangstelling in het leven van met ons verbonden vorsten en in de welvaart van naburige staten aan den dag legt. Lord Palmerston moet het juist zijn, die de eer van Engeland prijs gaf! Zoo heeft lord John Russell geoordeeld, die zich te Weenen in het naauw liet jagen; zoo oordeelde Disraeli, die als minister, niet eens tegen den hertog van Toskane opgewassen was! Waardige beoordeelaars, die in den heer Milner Gibson een man vinden, om hunne denkbeelden te verwezenlijken. Aan dezen gentleman, den voornaamste vertegenwoordiger der radicale vreesachtigheid, den apostel des vredes tot elken prijs, was het voorbehouden, als ridder van het valsche eergevoel en van een grotesk patriotismus op te op te treden." Zoo spreekt het orgaan van het afgetreden ministerie.

Uit Frankrijk word, ten aanzein van het nieuwe kabinet, het volgende geschreven:

De zamenstelling van het Engelsche ministerie wordt gelijk men denken kan, hier (Parijs) druk besproken. Toen de tijding daarvan alhier bekend werd, zeide een staatkundig personaadje: » Dat is een Fransch. kabinet." En inderdaad is daarin zooveel waars gelegen, dat, indien koningin Victoria onzen keizer geraadpleegd had nopens de keuze harer ministers, keizer Napoleon alsdan kwalijk betere vrienden had kunnen aanbevelen. Lord Derby toch, het hoofd van het kabinet, kende den keizer toen deze zich nog te Londen ophield, zeer goed, en was immer de staatkunde van het keizerrijk toegedaan; de minister van buitenlandsche zaken, lord Malmesbury, is de bijzondere vriend des keizers, en beide hebben de vriendschapsbetrekkingen zoo zeer onderhouden, dat eerstgemelde telkenmale, wanneer hij te Parijs komt, op de Tuilerien logeert; terwijl lord Eglinton, die vroeger ook zeer vriendschappelijke betrekkingen met den keizer onderhield, naar gezegd wordt, thans nog met hem in briefwisseling staat. Men verzekert bovendien, dat lord Malmesbury, die, zoo als men weet, in 1851 aan het bewind was, de verantwoordelijkheid op zich nam om de regering, uit den coup d'état van 2 December voortgesproten, te erkennen, zonder zijne ambtgenooten te raadplegen.

De aan het parlement overgelegde correspondentie tusschen lord Elgin en Yeh, den onderkoning van Canton, bestaat in de eerste plaats uit eene nota van lord Elgin, gedagteekend 12 December 1857, waarin aan den Chineschen staatsman de volgende eischen worden gedaan: » Volledige ten uitvoerlegging van al de voorwaarden van het verdrag, met inbegrip van de vrije toelating van de Engelsche onderdanen te Canton; schadeloosstelling aan de Britsche onderdanen voor de ten gevolge der jongste gebeurtenissen geleden verliezen." Aan Yeh werden 10 dagen bedenktijd toegestaan. Voor het geval dat hij de voorwaarden aannam, zoude de blokkade opgeheven en het handelsverkeer weder op den ouden voet hersteld worden. In elk geval zouden de Engelsche en Fransche troepen het eiland Honan en de forten aan de rivier bezet houden als een onderpand voor de latere ratificatie van het te sluiten verdrag. In het tegenovergestelde geval zoude Canton bestormd worden en behield lord Elgin zich het regt voor nieuwe eischen te doen.

Den 14den December antwoordde Yeh, dat de keizer van China besloten had, in de bepalingen ten opzigte der vreemdelingen te Canton geene veranderingen te brengen. De militaire bezetting van Honan en de tegen de zeeroovers gebouwde forten, zoude tot een ernstig misverstand kunnen leiden.

Daarop volgde een kort schrijven van lord Elgin, aan boord van de *Furious* te Whampoa gedagteekend, waarin hij dit antwoord geheel onvoldoende verklaart, en dus aankondigt, dat de bevelhebbers der land- en zeemagt bevel hebben ontvangen, de operatiën tegen Canton te beginnen.

Den 25sten December trad Yeh in herhalingen van zijn vroeger schrijven en beweerde onder anderen dat sir. J. Bonham de discussien over het regt om binnen Canton te komen in der tijd vrijwillig had opgegeven, en daarvoor van de zijde der Engelschen grooten lof had ingeoogst.

Deze depêche liet lord Elgin onbeantwoord en daarop volgde de bestorming en inname van Canton.

De Pruissische dagbladen deelen de volgende bijzonderheden mede nopens een tweegevecht, waarin de gen. von Plehwe gevallen is. De zoon van dien generaal vroeger officier bij een garde-regiment, doch die de dienst had verlaten, was gehuwd met de dochter van den handelsraad Jachmann, uit Trutenau, bij Koningsbergen, waar deze uitgestrekte fabrieken op zijne landgoederen bezat. De heer Jachmann had zijn schoonzoon het geheele bestuur dier fabrieken en van zijne goederen overgelaten. Gedurende de laatste handelscrisis had het huis zulke aanzienlijke verliezen geleden, dat men voor het voortbestaan vreesde.

Dien ten gevolge ontstonden groote oneenigheden tusschen den heer Jachmann en zijn schoonzoon. Laatstgenoemde werd niet meer bij zijn schoonvader toegelaten. De generaal von Plehwe meende voor zijn zoon te moeten tusschen beiden treden en begaf zich naar Trutenau, waar hij echter niet door den heer Jachmann, maar door diens zoon officier bij het regiment kurassiers, te Konings bergen in garnizoen, werd ontvangen. Deze verklaarde hem, dat zijn vader bij zijn besluit bleef, om den jongen von Plehwe niet bij zich te willen ontvangen. De generaal hierover ten hoogste verbolgen, beleedigde nu den luitenant Jachmann en diens vader, en dat wel op eene wijze, welke deze, vooral met het oog op zijn stand niet mogt verdragen. De luitenant Jachmann wendde zich nu tot het eeregerigt van het korps officieren. Dit zond eene deputatie naar den generaal, om hem te bewegen, de beleediging in te trekken. De generaal echter herhaalde die in nog sterkere bewoordingen, zoodat het duel onvermijdelijk werd. De duelisten mogten elkander tot op acht schreden naderen. Toen zij op elkander toetraden riep de generaal zijne tegenpartij herhaalde malen toe om te schieten, zoodat de getuigen zich gedrongen gevoelden den generaal te doen opmerken, dat, volgens de wetten van het duel, ieder schieten kon wanneer hij verkoos. Hierop schoot de generaal het eerst en wondde zijn' tegenstander in het gelaat; de kogel ging den mond in en kwam bij het oor weder uit. De luitenant Jachmann viel, doch rigtte nog onder het vallen zijn pistool op den generaal en trof hem in het hart, zoodat hij dood nederviel.

Als een verschijnsel zonder voorbeeld, wordt uit Schaffhausen gemeld, dat de beroemde waterval aldaar bijna gansch verdwenen is, niets achterlatende als twee smalle beekjes. Dit is alles wat daar ter plaatse van den Rijn nog zigtbaar is. Van alle kanten stroomen bezoekers derwaarts, om zich droogvoets van den eenen oever naar den anderen te begeven; daar ter plaatse, waar zij vroeger dien stroom met een donderend gedruisch hebben zien nederstorten.

Voor zeven jaren brandde een kasteel nabij Inowrazlaw, in Polen, tot den grond toe af, en werd zekere persoon verdacht van moedwillig deze ramp te hebben veroorzaakt, niettegenstaande zijne hardnekkige ontkenning. Thans is de onschuld van het slagtoffer eener regterlijke dwaling aan het licht gekomen: de zoon van den eigenaar des kasteels is de eenige schuldige. Toen de misdaad werd volbragt, was de bedrijver daarvan negen jaren oud, en alleen om zich te wreken op zijne ouders die hem hadden gedwongen alle dagen de school te Trzemezno te bezoeken; had hij hunne woning in brand gestoken. Nu is hij een jongeling van zestien jaren: zijn geweten is ontwaakt; hij heeft aan zijnen biechtvader de misdaad bekend en, op raad van dien geestelijke, zich bij de justitie bekend gemaakt en zich gevangen gesteld.

Te Reichenberg is weder ontdekt, dat men een mensch levend begraven heeft: Den 3den Februarij namelijk stierf de weduwe van een voor tien jaren overleden koopman, die toenmaals in een grafkelder bijgezet werd. Toen men dien kelder nu opende, vond men de doodkist waaruit de beide beenen staken, op zijde gekeerd en het geraamte op zijn gezigt liggen. De man leefde dus nog toen de opening boven hem gesloten werd.

Generaal Walker heeft openlijk op eene meeting te Mobile verklaard, dat de regering te Washington vroeger zijne expeditie naar Nicaragua goedgekeurd en hem uitgenoodigd had Mexico in een oorlog met Spanje te wikkelen, tot welk laatste hij zich echter niet genegen had betoond.

Een koopman te Unna werd herhaaldelijk door het vrijluide gezang van een knaap in zijne buurt gehinderd. Op zekeren dag liet hij zich in zijne ergernis tegen den jongen ontvallen, dat het beter ware, indien hij in de kerk te Kurl ging zingen, met de bijvoeging, dat hij, de koopman, hem alsdan voor iederen keer 25 sgr. zou geven. Sedert dien dag ging de jongen elken Zondag te Kurl ter kerk en liet zich na de godsdienstoefening, door den pastoor, een bewijs geven, dat hij gezongen had. Toen hij op grond van de gedane belofte, betaling vorderde, werd hem die door den koopman geweigerd. De knaap, of liever zijn regtsgeleerde raadsman, deed den koopman een proces aan, die ten slotte veroordeeld werd den klager voor elken kerkgang 25 sgr. te betalen. Hiertegen appel. Inmiddels gaat de jongen bij voortduring iederen Zondag naar de bedoelde kerk om er te zingen. Naar men verneemt weigert de koopman hardnekkig zijne verpligting te erkennen, door de belofte voor het vervolg in te trekken, zoodat hem geraden is om liever wanneer de belofte weder als in regten geldig verklaard mogt worden, haar op grond van de wet van afkoop, weder in te koopen, dan iederen Zondag middag aan den fatalen zanger zijn honorarium te betalen.

Scheepvaart.

UITGEKLAARD.

Den 30 Maart, het schip *Cornelia*, kapt. de Leeuw, naar Amsterdam, lading: 198 vaten Suiker 303,400 pond, 20 balen schoone Katoen 7,360 pond, 14 stukken ▭ inl. Hout en 711 pond oud Lood.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal. Sluit 10 dezer.

Sayitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. Zaal. Sluit 15 dezer.

Theodora Josina, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit *Medio* dezer.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H Zaal.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . ƒ 20—
vóor zes maanden . » 11—
» drie » . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . » —25
De prijs der Advertentien is per regel » —25